

خبرها

قدیمی‌ترین جایزه خبرنگاری جهان به یوسا رسید

جام **جَم‌آن لاین** : ماریو بارگاس یوسا نویسنده معروف پرویی در میان ۴ خبرنگاری است که به عنوان بهترین گزارش‌نویسان دربارۀ آمریکای لاتین، جایزه ماریا مورز کبوت (قدیمی‌ترین جایزه بین‌المللی خبرنگاری) به آنها اعطا می‌شود. برندگان این جایزه، روز ۲۱ ژوئیه (۳۱ خردادماه) در دانشکده خبرنگاری دانشگاه کلمبیا معرفی شدند. برندگان امسال این جایزه عبارتند از: ماریو بارگاس یوسا (نویسنده و مقاله‌نویس مستقل)، جینجر تاپسون (مدیر نمایندگی نیویورک تایمز در مکزیکوسیتی)، خوزه هامپلتون ریبیرو (خبرنگار تلویزیون برزیل) و مت موفت (خبرنگار اخبار آمریکای جنوبی در وال‌استریت ژورنال). به گزارش بخش کتاب میراث خبر، جایزه کبوت به خاطر مقاله «معیار» ماریو بارگاس یوسا به او تعلق می‌گیرد و این مقاله از زمان اهدای این جایزه هر دو هفته یک بار در کشورهای آمریکای لاتین، اروپا و ژاپن منتشر خواهد شد. دانشگاه کلمبیا از ۶۸ سال پیش تاکنون همه ساله این جایزه معروف را به خبرنگارانی که تعهد خود را نسبت به آزادی بیان به اثبات رسانده‌اند، اهدا می‌کند. به هر برنده، یک مدال و مبلغ ۵ هزار دلار به عنوان جایزه تعلق می‌گیرد. مراسم اهدای این جایزه ماه اکتبر در دانشگاه کلمبیا برگزار می‌شود. نیکلاس لمان رئیس دانشکده خبرنگاری دانشگاه کلمبیا در این باره به آسوشیتدپرس نیویورک گفت: برندگان امسال جایزه کبوت با معیارهای این جایزه کاملاً مطابقت دارند. آنها در بالاترین سطح حرفه‌ای خبرنگاری قرار دارند. این جایزه سال ۱۹۳۸ از سوی گودفری لاول کبوت به عنوان یادبودی برای همسرش ماریا مورز بنیان گذاشته شد.

اصلاحات در قانون رسانه‌های قزاقستان

واحد مرکزی خبر : مجلس سفلای قزاقستان اصلاحات در قانون رسانه‌های این کشور را تصویب کرد. این لایحه برای بررسی به مجلس علیا ارسال شده است. طبق اصلاحات جدید، قانون رسانه‌های جمعی در قزاقستان در صورت هرگونه تغییر در مالکیت، شکل ساختاری یا حقوقی، نام، زبان، محدوده پخش، سردبیر، آدرس رسانه و زمانبندی انتشار، رسانه باید مجدداً در دادگستری ثبت نام شود. محافل سیاسی قزاقستان، رسانه‌ها و کارشناسان خارجی اصلاحات در قانون رسانه‌های جمعی قزاقستان را منفی ارزیابی کردند و معتقدند این تغییر شرایط فعالیت رسانه‌ها را سخت‌تر می‌کند. به تازگی نیز نماینده سازمان امنیت و همکاری اروپا در امور رسانه از دولت قزاقستان خواست لایحه اصلاح قانون رسانه‌های جمعی را از پارلمان این کشور پس بگیرند.

سیاست‌های حمایتی دولتی نباید به روزنامه‌های وابسته منوط باشد

ایسنا : سردبیر روزنامه مردسالاری معتقد است، افزایش نقش دولت در هر حوزه، تأثیرات نامطلوبی بر آن عرصه می‌گذارد. رضا جلالی اظهار داشت: در شرایط فعلی، این خطر حوزه آگهی‌های دولتی را تهدید می‌کند؛ چراکه یک ارگان دولتی است که تصمیم می‌گیرد این آگهی‌ها میان نشریات تقسیم شوند. او افزود: این مسئله به‌طور حتم فضا را برای روزنامه‌های غیردولتی محدود خواهد کرد و باید چاره‌ای اندیشید تا سیاست‌های حمایتی دولتی به روزنامه‌های وابسته به خود منوط نباشد. به عقیده این روزنامه‌نگار، ورود NGOها و نهادهای صنعتی برای تصمیم‌گیری در تخصیص حمایت‌های دولتی می‌تواند تا حدودی از مشکلات مطبوعات غیردولتی بکاهد. جلالی افزود: اگر قرار باشد آگهی‌های دولتی به‌طور عادلانه میان مطبوعات تقسیم شود، باید شاخص‌های سنجش براساس کیفیت، تیراژ و جایگاه آن روزنامه در میان مخاطبان باشد. سردبیر روزنامه مردسالاری ادامه داد: توجه‌نکردن به مسائل حرفه‌ای و کیفی در مطبوعات، سبب شله بسیاری از روزنامه‌نگارانی که در این عرصه به‌طور حرفه‌ای کار می‌کردند، این شغل را رها کنند و در نتیجه مطبوعات ما با کمبود نیروهای حرفه‌ای مواجه شده و بیشتر دغدغه‌های رفع مسائل مادی خود را دارند تا این‌که به فکر رشد و اعتلای روزنامه باشند. جلالی افزود: دغدغه‌های مالی روزنامه‌ها سبب شده که برای تأمین هزینه‌ها به هر شرایطی تن دهند، وقتی سازمانی به خود اجازه می‌دهد که آگهی‌های خود را در جهت پیشبرد اهدافش به هر روزنامه که ترجیح می‌دهد، اختصاص دهد، چگونه می‌توان انتظار داشت که مطبوعات براساس رسالت‌های حرفه‌ای خود عمل کنند. او معتقد است: ادامه این روند در درازمدت به نفع دولت نخواهد بود، چراکه سبب ایجادنوعی هج و مرج در فضای مطبوعات می‌شود و در نتیجه مردم دیگر به آنها اعتماد نخواهند کرد و به‌سوی منابع بیگانه روی می‌آورند.

خبرگزاری ریائونوستی شصت و پنج ساله شد

خبرگزاری ریائونوستی روسیه شصت و پنج ساله شد. در آسیای میانه، این خبرگزاری ابتدا با نام اداره اطلاع‌رسانی شوروی «ساو اینفورم بیورو» در تاریخ ۲۴ ژوئن سال ۱۹۴۱ میلادی تأسیس شد. ساو اینفورم بیورو پس از ۲۰ سال، به آژانس نشر اخبار نوستوی و پس از ۵۰ سال به خبرگزاری ریائونوستی روسیه تبدیل شد. در اولین روزهای جنگ دوم جهانی، نوستوی مهمترین منبع اخبار برای جهانیان بود. این خبرگزاری برای مردم شوروی از جهت اطلاع داشتن از وضعیت جبهه‌های نبرد از اهمیتی حیاتی برخوردار بود. در سال‌های ۱۹۴۱ تا ۱۹۴۵ هیات تحریری به‌ساو اینفورم بیورو متشکل از ۸۰ نفر بود که نام آنها، همچون ستاره‌ای در ادبیات شوروی می‌درخشید. مشهورترین نویسندگان مقاله‌های این آژانس خبری را میخائیل شولوخوف، برنده جایزه نوبل، کنستانتین سیمنوف و نویسندگان معروف و محبوبی همچون الکسی تولستوی و لئوئید لئونوف تشکیل می‌دادند. پس از پایان جنگ جهانی دوم، ساو اینفورم بیورو ده‌ها نمایندگی در کشورهای خارجی گشود و اقدام به چاپ روزنامه و مجله‌های خود کرد که از محبوبیت بسیاری در بین خوانندگان خارجی برخوردار شد. در حال حاضر خبرگزاری ریائونوستی بیش از هزار نفر پرسنل دارد که ده‌ها اداره و واحد خبری اخبار را به تمامی نقاط جهان مخابره می‌کنند.

جمع شده بودیم تا در مورد اینکه روزنامه نگار کیست و چگونه می‌شود فضای این حرفه را از غیر اهل این حرفه خلوت کرد تبادُل نظر کنیم.

یک وقت فکر نکنید روزنامه‌نگاری فقط دردسر است و خطر و نادری و مشکل. البته اینها را دارد. اما مختصر امتیازهایی هم دارد یا می‌تواند داشته باشد که خیلی‌ها را وسوسه می‌کند تا وارد این حرفه شوند یا ظاهر به ورود به این حرفه کنند. مثل ورود به محدوده پر برکت رفت و آمد تهران. یا گرفتن بلیت و کارت ویژه برای تالارهای نمایش فیلم و تئاتر و بقیه نمایش‌های پرطرفدار. گروهی تصور می‌کنند خود روزنامه‌نگار بودن برای خودش مختصر تفاخر و جبروتی دارد که در حاشیه شخصیت آدم‌ها هاله‌ای از بزرگی و بزرگ منشی تولید می‌کند. بلا تشبیه از این نظر روزنامه نگاری یک کم به هنرپیشگی شباهت دارد: کیف را از بغل در می‌آوری و کارت را از پشت ناپلون به نمایش می‌گذاری یا کارت را لای انگشتان ظریف

به‌سوی متصدی گیشه می‌گیری؛ حالا اگر عده‌ای جمع هم باشند و تماشاگر، چه با شکوه تر... دستگیرتان شد؟ اگر ماجرا در همین حد و حدود باشد، چه عیب دارد؟ گرم حاصل آن به کارکردن آهنگر شبیه باشد و خوردن دالال! یعنی روزنامه نگار دوره‌های خارج از کشور و سفر و هر شکل امتیازی که خاص این حرفه است را مثل برادر تنی با کسانی که حتی یک ساعت در مشکلات این حرفه با او شریک نبوده‌اند، شریک شود. این یک طرف ماجرا. یک سمت دیگر برمی‌گردد به کسانی که وارد این حرفه هستند، اما برای کار خود هیچ معیار و محدوده حرفه‌ای را به رسمیت نمی‌شناسند. روزگاری نه چندان دراز پیش روزنامه نگار می‌توانست سر خود را بالا بگیرد که با همه جور مشکل و کمبود می‌سازد، اما قدمی از اصول اخلاقی حرفه‌ای فراتر نمی‌گذارد، هر جا نمی‌رود، دستور نمی‌پذیرد، سفارشی کار نمی‌کند و... به نام روزنامه‌نگاری گردنه نمی‌گیرد! امروز با دریغ باید نوشت که مرز اصول حرفه‌ای و اخلاقی(حالا به دلایل گوناگون) به‌طرز خطرناکی درهم ریخته است.

چهارشنبه صبح به دعوت حوزه معاونت مطبوعات به نشستی دعوت بودیم تا در مورد همین قضایا تبادل نظر کنیم. اول ظهوریان معاون مطبوعاتی ارشاد اصل مشکل را شرح داد: می‌خواهیم بدانیم این خانواده چند نفری است. امروز مطبوعات زیاد داریم؛ خبرنگاری‌ها و سایت‌ها و پایگاه‌های اطلاع‌رسانی هم هستند. این میدان چنان شلوغ و پر از دحام است که برای ما مشکل می‌آفریند. گاهی باید به اهل مطبوعات کمکي بشود،

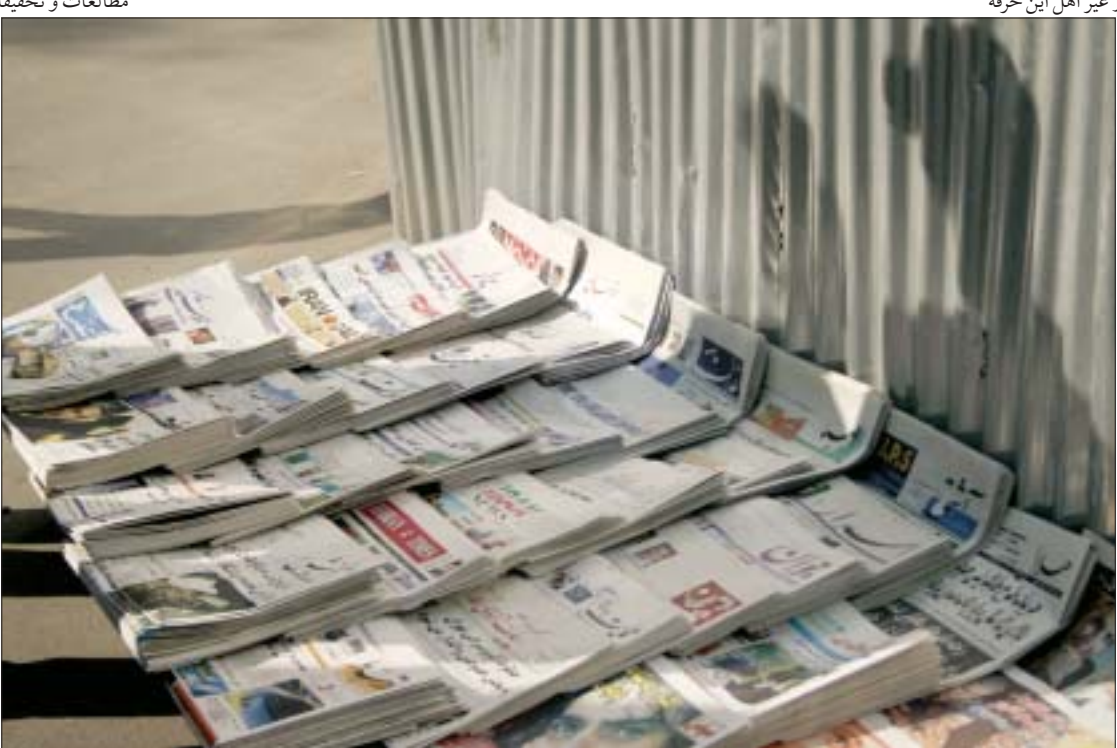
فیگارو شاهد بخشی از تاریخ فرانسه

فیگارو (Le Figaro) یکی از مهمترین و قدیمی‌ترین روزنامه‌های صبح فرانسه و از بزرگترین روزنامه‌های جهان است که از نظر جهت‌گیری سیاسی محافظه‌کار و متمایل به جناح راست است. این روزنامه از حامیان فعال حزب سیاسی «گروه‌هایی برای جمهوری» که بعداً به «اتحادیه جنبش خلق» تغییر نام داد، بوده است. سردبیر کنونی فیگارو، نیکلا بیتو (Nicolas Beytout) است و در حال حاضر تحت مالکیت شرکت سوک پرس (Socpresse) است.

روزنامه فیگارو که به زبان فرانسه و در پاریس منتشر می‌شود، در سال ۱۸۲۶ به عنوان یک هفته‌نامه طنز و انتقادی تأسیس شد و به همین دلیل از ابتدای تأسیس مخاطبین بسیاری پیدا کرد. این روزنامه نام و شعار خود را از نمایشنامه «لوماری دو فیگارو» (آراپشگر شهر سویل)، نوشته پیر بو مارشه اقتباس کرد. شعار این نمایشنامه این بود: «پرمشش خدا بدون داشتن آزادی برای انتقاد کردن معنایی ندارد.»

فیگارو طی تاریخ طولانی موجودیت خود شاهد وقایع تاریخی مهمی بوده است. امپراتوری فرانسه را پشت سر گذاشته و با جنگ ۱۸۷۰ و کومون فرانسه آشنا بوده و جمهوری سوم و مشاجرات قلمی در ماجرای دریفوس و جنگ جهانی اول و دوم را شاهد بوده است. فیگارو در هر شرایطی و با تحمل مشکلات همواره موضع خود را به عنوان مدافع آزادی حفظ کرده است. فیگارو تا سال ۱۸۵۴ به طور نامنظم و نامرتب به چاپ می‌رسید اما در سال ۱۸۶۶ انتشار آن منظم شد و سبک فرانسوی را گرد خود آورد. از اولین نویسندگان این روزنامه می‌توان از آلبر ولف، امیل زولا، ژول کلازی و آلفونس کار نام برد. مباحثات سیاسی مندرج در فیگارو و مصاحبه‌های متعدد با افراد مختلف به همراه پوشش وسیع خبری، استقبال ماسم خوانندگان را به خود جلب کرد که گونه‌ای که تمام فرانسوی‌های هوادپاسمازی «هوانوردی داسول» را نیز برعهده دارد.

علی اکبر قاضی‌زاده

گاهی سفر خارجی (آخرنش جام جهانی آلمان) و گاهی موارد جدی‌تری پیش می‌آید. عده‌ای زود خبردار می‌شوند و معرفی‌نامه به‌دست می‌آیند. در نتیجه سر روزنامه‌نگاران واقعی از کلاه محروم می‌ماند. ظهوریان حرف‌های دیگری هم داشت: شورایی ارزشیابی داریم به نام «شورای ارزشیابی هنرمندان» که می‌گردد و هنرمندان را پیدا می‌کند و به آنان مدرک معادل دانشگاهی می‌دهد، بیمه و بازنشستگی آنان راه می‌اندازد و... از زمستان۸۴ براساس مصوبه‌ای نویسندگان ادبیات داستانی هم جزء شمول این شورا شدند؛ روزنامه‌نگاران از این مزایا محروم هستند. در مورد تعریف شغل مطبوعاتی آیین‌نامه‌ای داریم که مربوط به سرهیسرو سال۵۴ است. کارکرد این آیین‌نامه ملاحظه‌های امنیتی و انتظامی بود و با نیازهای امروز نمی‌خواند. سپس استاددکتر محمدنژاد در مورد اهمیت معیارهای اخلاقی و حرفه‌ای در کار روزنامه‌نگاری توضیح داد. وی در مورد تحقیقات و مطالعات خود در این زمینه سخن گفت و از حدود۱۷ سال کوشش و تلاش خود برای پیراستن این حرفه و لزوم وجود یک عزم جدی در نوبتی که به من رسید

گفتم: تدوین این مبانی هم لازم است و هم مفید. اما بد نیست زمینه‌های اساسی‌تر را اول تدارک کنیم. مثل اینکه اول ترتیبی دهیم تا شغل روزنامه‌نگاری در قوانین کار و بیمه‌ای کشور به رسمیت شناخته شود. نیز گفتم در مورد تدوین معیارهای حرفه‌ای این شغل، پیشتر سازمان‌ها و تشکل‌های صنعتی دیگر (مثل تعاونی مطبوعات، انجمن صنعتی و سندیکای سابق روزنامه‌نگاران) کارهایی کرده‌اند. پیشنهاد کردم که به

آن کوشش‌ها هم توجه شود. بهرام‌پور رئیس مرکز مطالعات و تحقیقات رسانه‌ها هم در این نشست نتیجه اولیه یک تحقیق در مورد دست‌اندرکاران مطبوعات را عرضه کرد که جالب است: اهالی مطبوعات در ۱۷۸۷ واحد (مثلاً کارگاه) مشغولند؛ به اضافه ۳۴۳ واحد خبرگزاری. در مجموع ۱۷ هزار و ۴۳۰ نفر شاغل در کارگاه‌های مطبوعاتی و دوهزار و ۸۲۵ نفر در خبرگزاری‌ها (داخلی و خارجی) سرشماری شده‌اند (سرجمع حدود۲۰ هزار نفر، به طور متوسط در هر کارگاه ۱۰ نفر). البته اولاً معلوم نیست که از این تعداد، شغل اصلی چند نفر روزنامه‌نگاری است و دوم اینکه چند نفر از این میان در دو یا چند نشریه شاغل هستند.

دکتر مهدی فرقانی هم نسبت به وضع ناپسامان اخلاق حرفه‌ای در مطبوعات هشدار داد و وضع فعلی را تاسف‌بار خواند. وی ابراز امیدواری کرد کوشش‌هایی که برای تعریف مبانی و معیارهای حرفه روزنامه‌نگاری می‌شود، به گسترش تعهد و مسئولیت‌های حرفه‌ای منجر شود، نه اینکه به محدود شدن جریان سالم مبادله خبر بینجامد. نکته‌بامزه‌ای هم گفت: پس از مدت‌ها دوندگی توانستم سخت و زیان‌آور بودن شغل روزنامه‌نگاری را به سازمان تأمین اجتماعی بقبولانیم، پذیرفتند و تصویب کردند که هر روزنامه‌نگار که بیمه باشد، شمول این قانون شود از جمله پس از بیست سال خدمت بتواند بازنشسته شود. در عمل داخلی که در حکم فقط کسانی مثل کارکنان بولتن‌های داخلی که در حکم استخدامی آنان عنوان روزنامه‌نگار قید شده باشد مشمول این اصلاحیه می‌شدند! در واقع باز هم روزنامه‌نگاران واقعی بی نصیب ماندند.

در این نشست منصور سعدی روزنامه‌نگار، ملکی معاون امور حقوقی و مجلس و وزارت ارشاد و دیگر حاضران هم حرف‌هایی زدند و قرار شد گفت‌وگوها ادامه یابد. فکر خوبی است که جامعه مطبوعات عاتله خود را بشناسد. به خصوص حالا که دست‌اندرکاران سایت‌ها و پایگاه‌های الکترونیک و... هم وارد این عرصه شده‌اند و خود را مطبوعاتی می‌دانند. این هم فکر خوبی است که اهل مطبوعات مثل پژوهشکان یا قضات دادگستری دارای یک تشکیلات مرکزی و صنعتی قوی باشند. سال‌ها پیش مدیر یک سازمان مطبوعاتی تعریفی روان و روشن داد: روزنامه‌نگار کسی است که از این شغل نان می‌خورد. این تعریف، ساده است. دلم می‌خواهد باور کنم همه این ۲۰هزار نفر نان سفره خود را از شغل روزنامه‌نگاری – نه گردنه‌گیری خبری – به دست می‌آورند.

داسول مالک چندین روزنامه و مجله مهم فرانسه از جمله اکسپرس و فیگارو است. وی در سال ۲۰۰۴ به عنوان سناتور برگزیده شد و در حال حاضر شهردار شهر خود در حومه جنوبی پاریس با نام «کوربیل اسونیز» است.

فیگارو در حال حاضر به موضوعات گوناگونی از جمله سیاست، فرهنگ، بسین‌المنسل، ورزش، سرگرمی، سینما و تلویزیون می‌پردازد و در آخرین صفحه زوج خود به درج برنامه‌های تلویزیون‌ها و رادیوهای ملی فرانسه مبادرت می‌ورزد. فیگارو عمدتاً در ۲۸ صفحه و به صورت رنگی در صفحات اول و آخر، تک‌رنگ و دو رنگ در صفحات داخل و در قطع متوسط و بر روی کاغذ کاهی منتشر می‌شود. نکته جالب توجه در روزنامه فیگارو این است که به‌رغم جدی بودن، هر روز بیش از یک چهارم صفحه آخر خود را به داستان دنباله‌دار تصویری اختصاص می‌دهد که این مقوله محبوب برنامه «یکشنیه فاکس‌نیز»، یک برنامه مصاحبه و گفت‌وگو که صبح یکشنیه از کانال فاکس‌نیز پخش می‌شد، مشغول فعالیت بود. همچنین با رادیو فاکس‌نیز و رادیونشنال پابلیک به عنوان مجری و مفسر همکاری می‌کرد. تونی اسنو در ۲۶ آوریل ۲۰۰۶ از سوی جورج بوش به سمت سخنگوی کاخ سفید انتخاب شد و کار خود را در این مقام از هشت‌مه آغاز کرد. پیش از تونی اسنو تاکنون سیزده شخصیت دیگر نیز که دارای سابقه کار و فعالیت مطبوعاتی بودند، در دوره‌های مختلف ریاست جمهوری آمریکا به این سمت منصوب شده‌اند. برخی از این افراد عبارتند از:

۱- در دوره ریاست جمهوری فرانکلین روزولت: «استفان تی ارلی» گزارشگر خبرگزاری یوایتدپرس اینترنشنال و خبرنگار خبرگزاری آسوشیتدپرس.

۲- در دوره ریاست جمهوری هری ترومن: «لئونارد رینش» شخصیت رادیویی، «جانانان دبلیو دانلیز» روزنامه‌نگار، «جرالز گریفیث راس» روزنامه‌نگاری که در سال ۱۹۳۲ جایزه پولیتزر را دریافت کرد، «جوزف شورت» روزنامه‌نگار و «اجر تویی» گزارشگر و سردبیر.

۳- در دوره ریاست جمهوری آیزنهاور: «جیمز سی‌ها گرتی» گزارشگر روزنامه نیویورک تایمز.

۴- در دوره ریاست جمهوری جان اف کندی: «پی‌یر ساینگر» گزارشگر و سردبیر.

۵- در دوره ریاست جمهوری لیندن جانسون: «جورج کریستین» گزارشگر خبرگزاری اینترنشنل نیوز سرویس.

۶- در دوره ریاست جمهوری جرالدد فورد: «جرالد تهرورست» و «ران نسان» گزارشگر شبکه تلویزیونی ان‌بی‌سی‌نیز.

۷- در دوره ریاست جمهوری رونالد ریگان: «لاری اسپکس» روزنامه‌نگار و «مارلین واتر» روزنامه‌نگار.

۸- در دوره ریاست جمهوری جورج اچ دبلیو بوش: «مارلین فیتز واتر» که از دوره قبل ابقا شد.

سال سوم ■ شماره ۸۰۰ *شرق*

یادداشت

سخنگوی امروز کاخ سفید

زهرای بزرگ زاده شهدادی

رابرت آنتونی «تونی اسنو» (Tony Snow) روزنامه‌نگار، شخصیت تلویزیونی و مفسر مشهور کانال فاکس‌نیز به تازگی توسط جورج بوش، رئیس‌جمهور آمریکا به سمت سخنگوی کاخ سفید منصوب شده است. وی جانشین اسکات مک‌کلان سخنگوی سابق کاخ سفید شده و سومین فردی است که در زمان ریاست‌جمهوری بوش عهده‌دار این مقام می‌شود.

تونی اسنو که از لحاظ خط‌مشی سیاسی محافظه‌کار است، پیش از احراز این مقام، مفسر و مجری برنامه‌های گفت‌وگو و مصاحبه در «کانال فاکس‌نیز» بود. وی میزبان برنامه‌گفت‌وگوی «تونی اسنو شو» در شبکه رادیویی فاکس‌نیز و مجری برنامه‌های «ویکند لایو» و «فاکس‌نیز ساندی» در کانال فاکس‌نیز بود. پیش از آنکه تونی اسنو برنامه‌های رادیویی خود را آغاز کند، بارها به‌عنوان میهمان در برنامه رادیویی «ااش لیمپاک» ظاهر می‌شد و در رادیویشنال پابلیک نیز تحلیل‌ها و تفاسیر خود را درباره مسائل سیاسی و اقتصادی روز ارائه می‌داد.

اسنو پیش از احراز مقام جدید خود، طی سال‌های ۱۹۹۲–۱۹۹۱ به عنوان نویسنده ارشد سخنرانی‌های جورج بوش و مشاور رئیس‌جمهور در امور رسانه‌ها در کاخ سفید با دولت بوش همکاری می‌کرد.

تونی اسنو در سال ۱۹۹۵ در شهر بریا از ایالت کنتاکی آمریکا به دنیا آمد. دوره دبیرستان را در اوهایو به اتمام رساند و در سال ۱۹۹۷ لیسانس خود در رشته فلسفه از کالج داویدسون اخذ کرد. او در سال ۱۹۷۸ نیز شروع به مطالعه و تحقیق در زمینه فلسفه و اقتصاد در دانشگاه شیکاگو کرد. وی در سال ۱۹۸۷ ازدواج کرده و سه فرزند دارد، به موسیقی علاقه‌مند است و در تئاترن فلویت و ساکسیفون و گیتار مهارت دارد. جالب است بدانیم که اسنو در سال ۱۹۹۶ به عنوان هنرپیشه در فیلم «فقس پرند» بازی کرده است و نیز دارای حیوانات خانگی از جمله سه سگ، یک گربه و سه خوک است. وی در سال ۲۰۰۵ به بیماری سرطان خون مبتلا شد و مورد‌معالجه قرار گرفت و به همین دلیل چندی از کار مطبوعاتی دور افتاد.

فعالیت مطبوعاتی تونی اسنو از سال ۱۹۷۹ با سرمقاله‌نویسی در روزنامه «گیریتزبورو رکورد» در شمال کالیفرنیا آغاز شد، سپس با همین عنوان در روزنامه «ویرجینین پابلوت» (۱۹۸۲–۱۹۸۱) همکاری کرد. وی کار خود را به عنوان سردبیر بخش سرمقاله در روزنامه‌های «نیوسپورت-نیوز-دیلبی-پرس» (۱۹۸۴–۱۹۸۲)، «دیپورتیزو» (۱۹۸۷–۱۹۸۴) و «اشینگتون تایمز» (۱۹۹۱–۱۹۸۷) ادامه داد. همچنین روزنامه دیپورت‌نیز از سال ۱۹۹۳ تا سال ۲۰۰۰ تفاسیر و تحلیل‌های او را منتشر می‌ساخت. اسنو از سال ۱۹۹۴ تا سال ۲۰۰۰ نیز ستون‌نویس انتقادی روزنامه معروف «یواس‌ای تودی» بود.

تونی اسنو همچنین در سال‌های ۱۹۹۳ تا سال ۲۰۰۰ به عنوان یکی ستون‌نویس ملی به گزارش ستونی مشترک برای چندین روزنامه پرداخت به‌طوری‌که مقالات تحلیلی وی به‌طور مشترک در بیش از ۲۰۰ روزنامه در سطح آمریکا منتشر می‌شد. وی در طول فعالیت مطبوعاتی خود جوایز زیادی را در زمینه روزنامه‌نگاری از آن خود کرده است. ازجمله می‌توان به دریافت تقدیرنامه از انجمن مطبوعاتی ویرجینیا، کلوب مطبوعاتی دیترویت، انجمن روزنامه‌نگاران حرفه‌ای، انجمن آمریکایی سردبیران روزنامه، خبرگزاری آسوشیتدپرس و شرکت گانت اشاره کرد. وی در برنامه‌های رادیو و تلویزیونی نیز به عنوان نویسنده، گزارشگر و مجری فعالیت می‌کرد. به‌طور مثال قبل از انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در سال ۱۹۹۴ یکی از انتخاب‌های جورج بوش و مشاور او در رسانه‌ها مخالفان سیاسی نیز در این برنامه حضور داشتند.

در سال ۱۹۹۱ اسنو فرصتی یافت تا از روزنامه‌نگاری کمی فراق‌شده و در کاخ سفید به عنوان اولین نویسنده ارشد سخنرانی‌های جورج بوش و مشاور او در رسانه‌ها (۱۹۹۳–۱۹۹۲) فعالیت کند.

از سال ۱۹۹۶ تا سال ۲۰۰۴ وی به عنوان مجری محبوب برنامه «یکشنیه فاکس‌نیز»، یک برنامه مصاحبه و گفت‌وگو که صبح یکشنیه از کانال فاکس‌نیز پخش می‌شد، مشغول فعالیت بود. همچنین با رادیو فاکس‌نیز و رادیونشنال پابلیک به عنوان مجری و مفسر همکاری می‌کرد. تونی اسنو در ۲۶ آوریل ۲۰۰۶ از سوی جورج بوش به سمت سخنگوی کاخ سفید انتخاب شد و کار خود را در این مقام از هشت‌مه آغاز کرد. پیش از تونی اسنو تاکنون سیزده شخصیت دیگر نیز که دارای سابقه کار و فعالیت مطبوعاتی بودند، در دوره‌های مختلف ریاست جمهوری آمریکا به این سمت منصوب شده‌اند. برخی از این افراد عبارتند از:

۱- در دوره ریاست جمهوری فرانکلین روزولت: «استفان تی ارلی» گزارشگر خبرگزاری یوایتدپرس اینترنشنال و خبرنگار خبرگزاری آسوشیتدپرس.

۲- در دوره ریاست جمهوری هری ترومن: «لئونارد رینش» شخصیت رادیویی، «جانانان دبلیو دانلیز» روزنامه‌نگار، «جرالز گریفیث راس» روزنامه‌نگاری که در سال ۱۹۳۲ جایزه پولیتزر را دریافت کرد، «جوزف شورت» روزنامه‌نگار و «اجر تویی» گزارشگر و سردبیر.

۳- در دوره ریاست جمهوری آیزنهاور: «جیمز سی‌ها گرتی» گزارشگر روزنامه نیویورک تایمز.

۴- در دوره ریاست جمهوری جان اف کندی: «پی‌یر ساینگر» گزارشگر و سردبیر.

۵- در دوره ریاست جمهوری لیندن جانسون: «جورج کریستین» گزارشگر خبرگزاری اینترنشنل نیوز سرویس.

۶- در دوره ریاست جمهوری جرالدد فورد: «جرالد تهرورست» و «ران نسان» گزارشگر شبکه تلویزیونی ان‌بی‌سی‌نیز.

۷- در دوره ریاست جمهوری رونالد ریگان: «لاری اسپکس» روزنامه‌نگار و «مارلین واتر» روزنامه‌نگار.

۸- در دوره ریاست جمهوری جورج اچ دبلیو بوش: «مارلین فیتز واتر» که از دوره قبل ابقا شد.

خانواده ۲۰ هزار نفری مطبوعات